

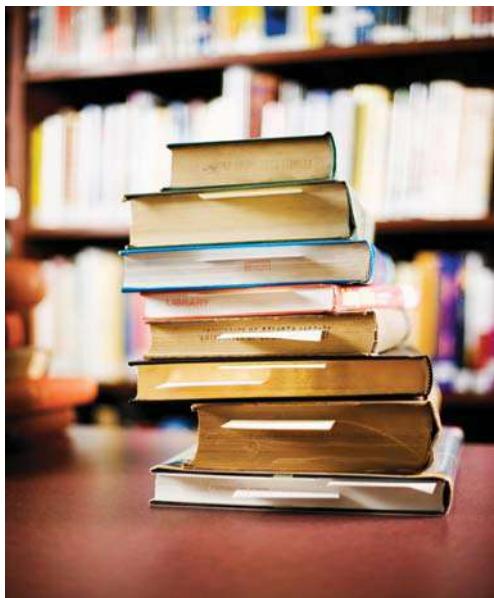
17/06/2014
Boletín Nº 121

MONTAÑEIROS CELTAS

NOVIDADES NA BIBLIOTECA

Texto: Rosa Ana Díaz Fariña

Dende finais de xaneiro deste ano se traballou na biblioteca para intentar facilitar a busca de libros a todos os socios. Debido ás limitacións que supón a altura dos estantes, distribuiríronse as existencias intentando que os más demandados queden o máis accesibles posible.

Na zona da esquerda se atopan os libros divididos en dous subgrupos: na parte superior os correspondentes a humanidades (arqueoloxía, historia, etnografía, etc), e na inferior os correspondentes a actividades ao aire libre. Todos están ordenados por orde alfabética de categoría, de esquerda a dereita e de abajo a arriba.

Reservouse unha columna so para as revistas de Desnivel e Grandes Espacios, xunto coa colección de Aire Libre (na parte máis alta) á que xa estamos subscritos.

Para que non quede ningunha dúbida, na biblioteca colocouse un cartel coa distribución nos estantes e outro co listado e significado das abreviaturas. Para facilitar ainda máis a busca e consulta dos títulos dispoñibles, instalouse nos ordenadores da biblioteca, un arquivo en formato EXCEL “**Base de datos Biblioteca**”, que contén todas as existencias e que se irá actualizando coas novas altas.

Ademais, irémosvos informando puntualmente na web e no facebook de todas as nosas adquisicións.

Durante estes tres meses, o grosor do traballo foi a identificación de case 1.200 libros existentes na biblioteca, a corrección de sinaturas erróneas ou repetidas, a alta de algo máis de 100 libros e a actualización da antiga base de datos. Agradecer a colaboración prestada por Ignacio López Guerra e algúns socios infantís nas tarefas de acondicionamento de libros e a Emilio Ballesteros e Lourdes Castiñeiras, nas tarefas de elaboración de separadores.

Por decisión da Xunta Directiva empezáronse a doar algúns libros obsoletos ou que carecen de demanda. Isto afecta ás categorías de literatura, teatro, e a varias encyclopedias. Se os nosos socios ou visitantes están interesados en facerse con eles, poden pedilos na oficina de Montañeiros Celtas. Tamén se colocou unha cesta na sala social do Club con exemplares repetidos, tanto de libros como de revistas, para todo aquel que queira facerse un agasallo.

Invitamos a todos os socios a que envíen peticións cos seus libros de interese á dirección de correo biblioteca@celtas.net. Estas serán valoradas para a súa compra pola sección correspondente e se informará ao peticionario da resolución tomada.

Espero que este arduo traballo fora de voso agrado e que vos anime a gozar dos marabillosos libros dos que dispomos.

CONTIDOS	
Pequemarcha/infantil	2
Montaña/Sendeiro	6
Escalada	11
Esquí	13
Espeleo	14

CAMPAMENTO DE VERÁN

19- 20 de xullo

Lembrámosvos que este ano estaremos no camping Francón na praia de Melide. Dende alí faremos actividades deportivas para terminar cunha exquisita churrascada feita polos nosos “Masters Chef” particulares.
Irémosvos informando

PIRENEO do VAL DE ARÁN

1 ao 9 de agosto

Ollade neste boletín e na web o programa previsto para a saída do campamento de verán de Pireneos. Ide facendo oco na vosa axenda para esta gran semana montañeira!!

60 ANIVERSARIO SECCIÓN ESPELEO

Lembrade que este aniversario virá acompañado dalgúns proxeccions e actos que se desenvolverán en Mondoñedo. As ideas están no forno, así que teredes que esperar.
Irémosvos informando cando se achegue a data.

SECHU LÓPEZ

Cóntanos, en páxinas centrais, a súa ascensión ao **Shisha Pangma Central (8012m)** no outono de 2013

GALIÑEIRO E ONS ACOLLERON AS DÚAS PRIMEIRAS PEQUEMARCHAS DO ANO

Texto: Os organizadores
Fotos: Lourdes Castiñeira

No Galiñeiro escollemos nesta ocasión a zona de Zamáns. Aproveitando os recursos que a Serra presenta esta zona quixemos que os más pequenos participantes en actividades se fixeran cunha imaxe na súa retina: o encoro de Zamáns que aporta auga potable á poboación dos Concellos da contorna, e a dos muíños ao longo do río Ameal na aldea de Vilaverde que verte as súas augas no encoro. Fixemos un percorrido aproximado de catro quilómetros partindo da aldea de Vilaverde, cara a zona boscosa e continuando ao encoro para percorrer pola súa beira, regresando polo conxunto de muíños de Vilaverde, restaurados hai uns anos. Tiñamos pensado rematar con outra imaxe para gardar na retina, os muíños moendo grans de millo para logo recoller a fariña e levala ás casas para que os pais e nais prepararan unhas deliciosas papas como facían as nosas avoas. Máis fallou a “mecánica” do muíño, algo non ía ben e rompeu a cruz do erguedoiro.

Visitamos os muíños, observamos as distintas pezas que o fan andar e como funcionarían,... e tivemos que conformarnos con debullar o millo que levabamos, aínda que non se puidera moer, onde incluso os máis bebés se empregaron a fondo.

Para a actividade de Ons estaba previsto desprazarse dende Vigo, se o estado do mar acompañaba, pero non acompañou, estivo mal tempo e incluso nos fixo dubidar en aprazar a actividade, mais que acerto máis bo non telo feito. Tivemos un día con nubes pero fermoso para recorrer a illa, fixémolo pola súa parte sur, percorrendo a costa ata o Buraco do Inferno, que moitos nenos preguntaban por que se chamaba así,... é difícil explicarlle a razón,... moitos non saben o que significa esa palabra, je pensar que se denomina con ese nome a un lugar tan fermoso!... é unha incongruencia...

Dada a época na que estábamos e as recentes chuvias, estaban os camiños alfombrados con flores, prados verdes, bosques.. si bosques en Ons, os poucos que ten, cun verde esplendoroso. Rematamos a andaina na praia Area dos Cans, onde comemos e xogamos, ademais de descubrir un congro enorme morto na praia.

Algúns e algunas ainda tiñan ganas de alargar algo a ruta e continuaron despois de comer ata o faro. O regreso a Bueu no barco foi coa mar moi Tranquila que a ida.

Coma sempre estas actividades son un orgullo e énchennos de satisfacción aos organizadores e a Directiva do Club, xa que a participación é masiva, no Galiñeiro acercouse á centena e en Ons sobrepasouna, e, a ilusión dos pequenos e pequenas, e dos pais e nais, vai en aumento o que fai tamén que a nosa siga o mesmo camiño.

PEQUEMARCHA A ONS

A pequemarcha a Ons o pasado 27 de abril permitiu descubrir recunchos da illa aos más pequenos e aos que non o son tanto, como nolo relata a nosa amiga Raquel, quen puxo tamén o seu gran de area participando con xogos xunto aos más pequenos.

Texto: Raquel Pais.
Fotos: Juan Benaches

Foi un plan inesperado, todo xurdiu como un comentario e en cuestión de horas estaba a soar o espertador. Pouco despois me encontraba con Sara (a miña compañeira de fatigas e aventuras dende hai máis de dez anos), un café, unha mochila cargada de comida e bastantes olleiras camiño de Bueu, onde chegamos puntuais tras un intento de perda.

Ás dez encontrabámonos embarcando rumbo a Ons, cun ceo dubidoso de se poñerse a chover ou deixarnos gozar da nosa primeira aventura como Montañeiras.

Moitas eran as ocasións nas que estivera na Illa, a miña Illa, e moitos os cantos que coñezo dela, pero sempre remataba coas ganas de realizar a ruta ao Buraco do Inferno que por un motivo ou por outro sempre quedaba pendente para outro día.

E ese día chegou, alí estaba subindo pola pendente da Igrexa rodeada de nenos e maiores cargados de enerxía. Debo confesar que estaba entusiasmada e non paraba de ensinarlle a Sara os meus recunchos e historias que vivín neles durante os pasados veráns, a cada paso unha nova sensación. Pronto deixamos atrás as vistas á Ría de Pontevedra e a ruta encamiñouse cada vez máis dentro da Illa, e de súpeto o camiño brindounos a preciosa vista dos acantilados. Tras unha parada para as pertinentes fotos volvemos encamiñarnos cara ao noso destino, os más pequenos entretíñanse buscando bichos no camiño que collían e ensinaban coma se de pequenos tesouros se tratase. Pronto tocou facer unha parada para repoñer forzas e nela pudemos comprobar que éramos unhas principiantes nisto das camiñadas e que na próxima ocasión seguro que non nos faltaría na mochila algo de froita e froitos secos. Tras o descanso e pasados uns minutos chegamos ao noso destino, chegaramos ao Buraco do Inferno onde non nos recibiu ningún son de lamento como conta a lenda, pero si unhas impresionantes vistas que invitaban a sentarse e contemplar os acantilados.

Xa pasaba do mediodía, o día abrira e, malia que o aire daba con forza no acantilado, a calor empezaba a facerse notar, aliviábame pensar que o camiño de regreso era costa abaxio.

Puxemos rumbo a Area dos Cans onde, tras facer unha parada para comer, gozamos dunha tarde de xogos onde os más pequenos, e os que non o somos tanto, nolo pasamos pipa mollándonos, rebozándonos na area, facendo trampas nos xogos e saltando á corda na explanada da Igrexa.

Unha experiencia que me deixa sen lugar a dúbidas cun gran recordo... Repetimos?

OPERACIÓN BENXAMÍN 2014

Un ano máis de novo se repite a estampa, nenos e nenas, mozos e mozas con ganas de aprender coa natureza, cos xogos, cos compañeiros, durante tres fins de semana esta vez en

Ancares, Galiñeiro e Ons, poñéndolle ganas á carreira de “montañeiros” que están empezando

Texto: Penélope Aranda

Este ano a Operación Benjamín foi todo un éxito de participación, entre as tres fins de semana tivemos unha media de 33 nenos con idades comprendidas entre os 7 e os 14 anos, con resultado moi enriquecedor e divertido para todos.

A primeira fin de semana do 26-27 de abril, estivemos nos Ancares. O obxectivo foi acercar aos rapaces á montaña e que aprendera a gozala, así que despois de colocar todos os vultos e alimentarnos adequadamente tras a expedición no autobús, fixemos un pequeno percorrido polo Piornedo visitando unha das pallozas museo, para ver como vivía a xente do lugar hai uns anos. Ao terminar fixemos un pequeno percorrido para mentalizar aos rapaces da ascensión que íamos facer ao día seguinte, que era ir ao pico “Tres Bispos”

O certo é que amenceu con brétema e no albergue nos dixeron que podíamos atopar neve. Foi totalmente certo, houbo un treito con neve, que os nosos montañeiros no puideron resistir e comezou a guerra de bolas. Aínda que aos máis “novatos”llles custou un pouquín, case todos acadaron cumio, facendo a correspondente foto de grupo.

Foto: Yolanda Bacelar

Foto: Rubén Pérez

A fin de semana do 10- 11 de maio, estivemos no Galiñeiro. O obxectivo era que os futuros montañeiros, aprenderan as técnicas básicas de escalada e algo de orientación. Pero... nesta ocasión o tempo non acompañou demasiado xa que cara a metade da tarde unha brétema con chuvia foi invadindo a zona de escalada e algúns quedaron coas ganas.

Pero ao día seguinte fomos recompensados cun marabilloso día onde fixemos unha ruta aventureira pola cova da becha e logo terminamos saltando riscos como auténticos profesionais- aínda que algún que outro tivo maniotas ao día seguinte. A anécdota da fin de semana foi que perdemos o autobús urbano de regreso ao Club. Lección que aprendemos: calquera minuto que se perde antes de saír a andar ten consecuencias, jijiji.... Algúns perderon o partido do Celta-Madrid

Fotos: Paco Escrich

A derradeira fin de semana foi o 17-18 de maio nas illas Ons. O obxectivo era conquistar as illas e de paso coñecer o ecosistema. Estivemos nunhas casiñas con espectaculares vista á praia e pudemos gozar dunha méteo magnífica. Antes da ruta de sendeirismo fixemos unha gymkhana na que todos os participantes o pasaron estupendamente, despois fixemos uns dos mellores percorridos que ten a illa que irá parte norte e chegar ao Burato do Inferno, como premio por ter chegado, e a pesares das múltiples paradas, baixamos á praia a refrescarnos nas xélicas, pero transparentes augas. Pola noite fixemos xogos nocturnos, onde algún que outro se “atopou” cunha árbore que se movía e con pedras que tiñan vida propia, incluso vimos algunas estrelas porque o ceo estaba completamente sen nubes.

Ao día seguinte houbo unha invasión de corredores na illa, e para non perdernos entre a multitud decidimos facer xogos na zona onde durmíramos e unha pequena charla técnica de cómo se fai unha mochilla ou como se garda un saco. Despois de xantar fixemos o esperado concurso de cociña.

Hai que dicir que cada anos os rapaces pónenlo ao xurado cada vez máis difícil, xa que había presentación realmente boas, non tanto en sabores, pero xa se sabe o dito.. “unha imaxe vale más que mil palabras”.

E tras un baño reparador, collemos o barco para regresar a casa, moi cansos pero contentos de ter vivido e algúns “sobrevivido”

Foto: Rubén Pérez

Foto: Penélope Aranda

O día 6 de xuño fixemos a Clausura con gran asistencia de público. Proxectouse un resumo das fins de semana con fotografías, logo se repartiron os diplomas do concurso de cociña, onde houbo 7 premios diferentes e logo se repartiu tamén entre os participantes un agasallo (neste caso unha cantimplora), para que fixeran bo uso dela nas próximas saídas.

Foi un fin de festa á altura das fins de semana.

Grazas a todos por participar, e esperamos que sigades así..

OLLO ás demais seccións!!, os Infantís veñen pegando duro

VINDEIRAS ACTIVIDADES- INFANTÍL

ACTIVIDADE MIXTA: SENDEIRO-ESCALADA-ARQUEOLOXÍA-PRAIA(DONÓN)

SÓ para nenos/as a partir de 12 anos

Saída 29 de xuño ás 9.30 dende o Club

Chegada: 20.00 ao Club

Irse en coches. Prezo 5€

Realizarase unha pequena ruta ata o poboado do Facho, vendo as casas e os petróglifos e admirando as vistas que dende alí se poden contemplar.

Logo descenderemos ata as vías de escalada onde se farán algunas. Ao terminar de escalar se camiñará pola pista ata a Praia de Melide, pasando polos Faros Branco e Vermello, e segundo a hora poderemos xantar en Donón ou xa na Praia.

Finalmente pola tarde gozaremos da Praia.

Hai que levar, calzado de tréking, roupa cómoda, traxe de baño, gorro ou viseira, comida para o día, cantimplora con auga e sobre todo protector solar.

ACTIVIDADE: RUTA PICOÑA-CASTELO DE CANS:

Para todos os nenos da sección infantil

Saída 13 de xullo ás 9.30 dende o Club

Chegada: 20.00 ao Club

Prezo: A determinar, en función do número de participantes. Irse en coche o en autobús.

Nesta saída iremos ata o alto do Confurco (entre Porriño e Ponteareas) e comezaremos a camiñar ata o castelo de Cans (pianista), e percorreremos a zona que ten moi boas vistas. Despois andaremos polo monte ata chegar a San Cibrán. E por esta zona xantaremos e pasaremos a tarde realizando xogos entre as máxicas rochas.

Hai que levar: calzado de tréking, roupa cómoda, gorro, viseira, comida para o día, cantimplora con auga e sobre todo protector solar.

VINDEIRAS ACTIVIDADES

CHOZO DO SUÍDO 6 de xullo

Da man de Víctor Revenga faremos un percorrido variado, onde tocaremos os cumios en Cabreira, Coto Miñoto, Uza e Coto dos Xarotos.

Sairemos ás 9.00 h fronte ao club. Iniciaremos a ruta en Laxa Cuberta (970m), estrada Laxe-Avión e directamente por monte baixo chegaremos ao punto máis alto do percorrido, Coto Cabreira (1.050m).

Continuaremos por monte baixo ao máxico coto Miñoto (1.017m). Unha trocha de animais con roce de toxo manso nos leva aos medievais Chozos e á fonte dos Ollos. Monte a través, pista e prado guiaranos ata o vértice xeodésico do Puza (.025m), para continuar polo campo de Amidual, que xunto co río Xesta e tras cruzar a estrada nos leva a Coto dos Xarotos (1.081m) e a súa primitiva forma de gardar o gando.

Monte e camiño nos devolven á estrada a 3 km do punto de partida.

Relax e baño ao final da ruta, na área recreativa de Pigarzos ou na fervenza do Oitavén na parroquia de Liñares. Recoméndase pantalón longo

PIRINEOS- VAL DE ARÁN Semana do 1 ao 9 de agosto

Unha semana variada en que combinaremos actividade de alta montaña, - coa ascensión ao Montardo, ao Besiberri Nord, ao Rusell- con sendeiros variados, e o románico como presenza en toda esta zona do val de Arán.

Venres 1: Saída ás 24 h para Arties, Val de Arán.

Sábado 2: Chegada a Arties e montaxe de campamento.

Domingo 3: Ascensión ao Montardo 2.833 m.

Saíndo dende o cámping e pasando polo refuxio Petsañeira, o lago Estanh deth Cap dth Port, Coll de Crestada, refuxio Colomers, col de Montardo. Descenso polo mesmo itinerario (10h)

Luns 4: tramo sendeiro GR-11

Desde o porto da Bonaigua ata o cámping, pasando polo circo glaciar de Saboredo, porto de Ratera de Colomers (2.572m), glaciar de Colomers e Pont de Ressec. (Duración 8.30 h).

Martes 5: Besiberri Nord 3.015 m/Sendeiro GR-11,

Dende Hospital de Vielha, pasando polo Port de Rius (2.340m), lago Lac de Rius, aquí dividirémonos segundo conveña a cada un:

Sendeiros: Seguiremos o GR-11 pasando polo refuxio da Restanca (2010 m 5 h), Pontet de Rius (1647 m) e pista de Valarties e regreso ao cámping (6 h 30').

Montaña: Seguiremos por un carroiro que rodea o Lac de Rius pola esquerda, pasaremos pola collada Lac de Mar (2502 m) , Estanh Gelet dera Aubaga, Estanh Gelat dera Aubaga, Bretxa d'en Peyta (2765m), Besiberri Nord (3.015m). Descenso polo Lac de Mar, refuxio da Restanga, e regreso ao cámping. (12 horas).

Mércores 6: Ruta do Románico Aranés

Sairemos dende o cámping, cruzaremos a garona e polos camiños do GR-211 e seguindo a ribeira do río visitaremos Escunhau, Betren, Vielha, Vilac, Aubert, Begos, Vilamos, 7 horas

Xoves 7: Pico de Russell (3205 m)/Tramo Carreiro GR-11

Dende Pont de Salenques (1500 m), pasaremos polo refuxio de Anglos (2220 m), lago de Anglos, lago Cap de Llauset, onde faremos dous grupos.

Sendeiros: Baixaremos pola variante sur do GR-11 ata o Lago de Llauset, collada de Anglos e volta ao refuxio de Anglos para volver ao Pont de Palenques polo mesmo camiño que subimos.

Montaña: Seguiremos o GR-11 ata o collado de Ballibierna (2728 m), pasaremos pola brecha de Adoitari Coll (2.658 m), e Pico Rusellbaixar outro pouco, e logo subida continua ata o Pico de Russell. O descenso será pola cara norte baixando ata o val de Iles Salenques que nos devolverá ao pont de Salenques

Venres 8: Sendeiro polo Parc de Aigüestortes e Estany de Sant Maurici

Sábado 9: Saída cara a Vigo 8 da mañá.

Tede en conta que a actividade pode ser modificada en función da meteoroloxía ou doutras circunstancias que poidan xurdir.(Info máis ampla na páxina web e no club)

SENDEIRO “ MOS- GALLEIRO”

O pasado 6 de abril e tras seis horas e media de camiñada, o sendeiro, este sendeiro permitiu ao grupo de camiñantes gozar dunhas inmellorables vistas, dende Vigo e a súa ría, pasando pola enseada da Illa de San Simón e chegando a Serra do Suído, entre outras.

Texto: Augusto Vilas

Ás 10 da mañá xuntámonos 16 camiñantes/as no pazo de Mos moi animados/as xa que as previsións meteorolóxicas eran boas. Mentre uns foron levar os coches a unha parroquia de Pazos de Borbén onde remataba a andaina os outros esperaban tomndo un café e contemplando o ensaio da Reconquista de Mos que se ía celebrar a vindeira fin de semana na que entre outras cousas, os franceses prenden lume ao pazo na súa fuxida.

Puxémonos en marcha percorrendo a beira do río Louro non sen antes recibir a rifa dalgúns/as pola información do percorrido que nin era circular, nin de nivel medio-baixo, xa que o “Galleiro” está a uns 750 metros de altitude e antes toca subir o Castelo de Mos e subir e baixar o “Salgueirón” que ten a súa dificultade xa que o imos facer por unha especie de cortalumes e o desnivel acumulado é considerable, pero isto non minorou os ánimos dos participantes se non todo o contrario.

Despois dun par de horas de marcha fixemos unha parada no que chaman o Castelo de Mos. Agora alí hai uns enormes penedos, pero din que houbo un Castelo que foi derrubado polos irmáns e que nunca se reconstruíu. De aquí é de onde lle debe vir o nome de sendeiro “Histórico de Mos” a esta parte do sendeiro; un pouco máis adiante deixamos de seguir as marcas e desvíamonos pola dereita cara ás Barandas que son enormes penedos cunha forma moi peculiar onde se pode ver unha pintada dos anos sesenta co escudo do noso club e asinada polos “Águilas”, compañeiros daqueles tempos que algúm de nós tan veteranos como por exemplo J.L. Vázquez ainda lembra coincidir con eles.

Cando deixamos o alto de Mos e collemos cara ao “Salgueirón” veu á nosa mente algúm familiar do home do tempo non só pola que estaba a caer senón tamén pola intensa néboa que non deixaba ver un burro a catro pasos. Pero tivemos a fortuna que despois de deixar atrás o “Salgueirón” e iamos facendo a subida ao Galleiro despexou e empezamos a gozar das fermosas vistas que ían quedando descubertas: toda a contorna de Vigo coa súa ría, o Val da Louriña, Ponteareas e dun modo especial o aeroporto, vistas que se completaron coa chegada ao cumio, Redondela e Cesantes co fondo da ría e a enseada de San Simón, ao outro lado Mondariz e ata a Serra do Suído e outras.

Tras gozar un tempo das vistas, quedaba baixar aos coches. Chegamos todos animados despois dunhas seis horas e media de camiñada, pero sen moitas ganas de rematar, xa que despois de coller os coches, áinda fixemos un desvío no cruce de Cepeda co Galleiro para ver un curioso petróglifo sen máis debuxo que ducias de cobiñas dispostas de forma que lle confiren un aspecto moi particular e de aquí de volta ao pazo de Mos na procura das ben gañadas cervexas.

A MONTAÑA MÁXICA DO SEIXO

Tras a charla con que Carlos Solla nos agasallou no club sobre este lugar máxico, o día 13 de abril quedou cun grupo de Montañeiros para amosarllles de primeira man unha zona chea de lendas e vivencias

Texto: Conchi Barciela

Fotos: Maxi Rivas

Pódese atopar beleza nun lugar cheo de eólicos?. Pódese. Isto so foi posible cun guía de excepción: Carlos Solla.

No pasado mes Santos estivera no noso Club falándonos da maxia do Monte Seixo alá por Ceredo e pedímoslle da súa man, descubrir a montaña máxica. De antigo era a ascensión ao Seixo unha saída tradicional do Club, pero dende a arrepiante implantación dos eólicos, había anos que non íamos por alí.

Dende Chan das Mámomas dirixímonos ao coto de Santa Mariña ou “Cadeira do Rei” e sentímonos como tal na súa cadeira granítica dende a que tiñamos aos nosos pés, as rías de Vigo, Pontevedra e Arousa.

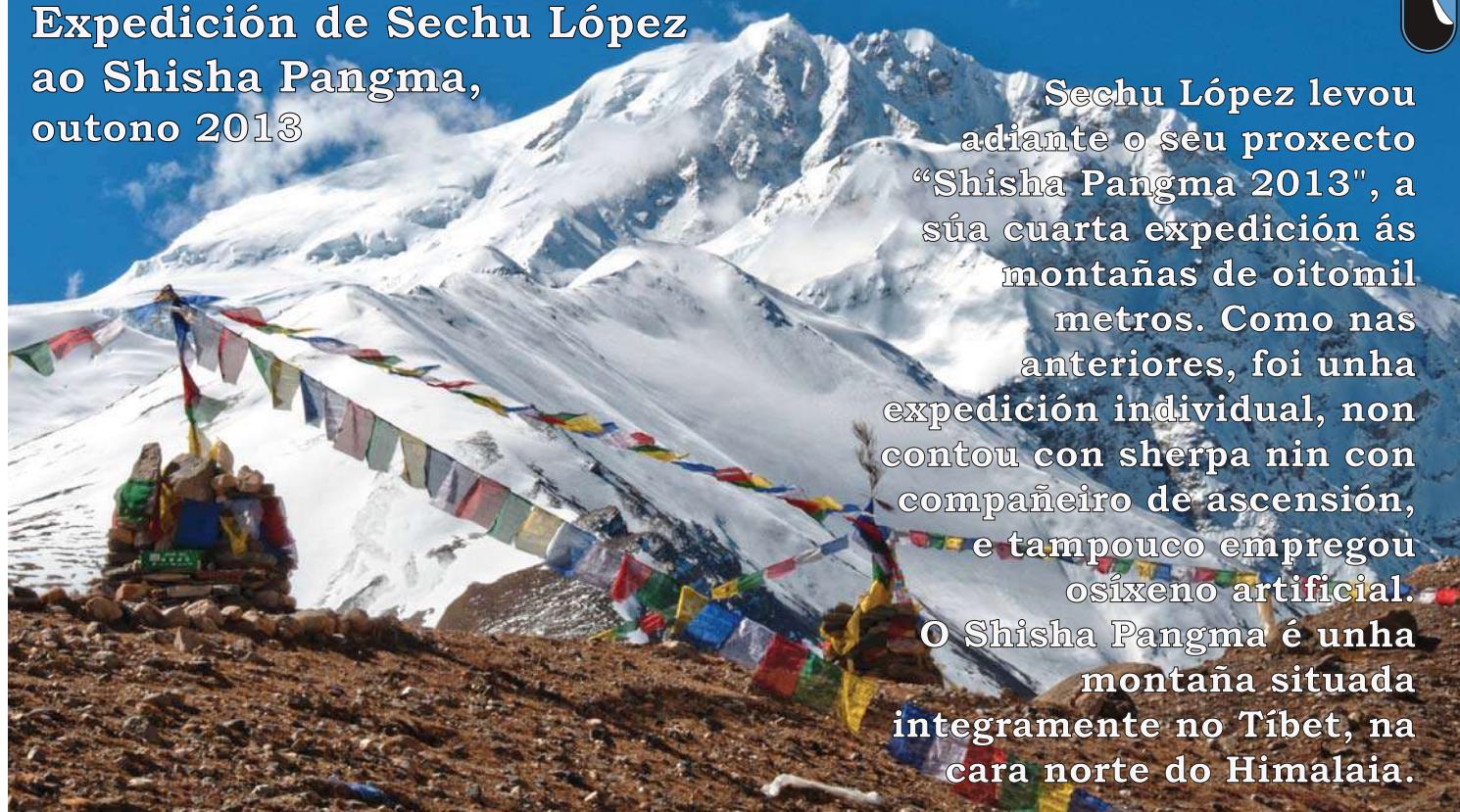
Un dos momentos más inquietantes do día foi traspasar a Porta do Alén , maxestosa, aínda que todos pensamos o mesmo: esta porta mellor non traspasala o día de Santos.

Na tardíña cambiamos de zona e da man de Pedro Peón percorremos o “Pedre Milenario”. As pedras de Pedre, a quietude de Serrapio e no remate descubrimos a aldea de Vichocuntín, pero a vella non a nova. Foron os membros do Capitán Gosende, no que están Carlos e mais Pedro entre outros, os que pasaron moitos días limpando esta aldea totalmente cuberta pola vexetación.

Foi un fermoso día no que todos os socios sentímonos agasallados polos nosos anfitrións e coa promesa de volver ao Seixo, pero pola Costa da Galgareta.

Expedición de Sechu López ao Shisha Pangma, outono 2013

Sechu López levou adiante o seu proxecto “Shisha Pangma 2013”, a súa cuarta expedición ás montañas de oitomil metros. Como nas anteriores, foi unha expedición individual, non contou con sherpa nin con compañoiro de ascensión, e tampouco empregou osíxeno artificial. O Shisha Pangma é unha montaña situada integralmente no Tíbet, na cara norte do Himalaia.

Breve resumo do Diario da Expedición. Texto e Fotos: Sechu López

Para mellorar a miña preparación, participei con Montañeiros Celtas no campamento de verán do Club en Perineos; tamén veu o meu fillo Roi, o que me permitía en parte “conciliar” a vida familiar e a montañeira. Na última semana de agosto fun aos Alpes, aceptando gustoso a invitación de Juan Rivas “Coru” de ir a Suíza, para facer a aclimatación previa á expedición, sendo a actividade principal a escalada do Combin de Valsorey (4.184 m).

Cheguei de Suíza o 1 de setembro, pesaba só 64 quilos, cando o meu peso ideal son 70. Tras un ano irregular cunha importante lesión en marzo (fractura de sacro, escalando) e o falecemento do meu amigo Abel Alonso en xullo no Gasherbrum I, sufriu un importante desgaste físico e ía de expedición moi baixo de peso, un factor desfavorable.

Luns, 2 de setembro 2013. Iniciei a viaxe na estación de tren de Vigo. O día 4 cheguei a Kathmandu, capital de Nepal, onde estiven 3 días.

Sábado, 7. Co grupo da miña expedición (catro polacos) saímos de Kathmandu, en dirección ao Tíbet, pero durmimos pouco antes da fronteira, na aldea de Kodari (1.700 m).

Domingo, 8. Fomos a pé ata a fronteira e cruzamos a “Ponte da Amizade”. A outra beira do río é territorio chino, pero inda non estaría no Tíbet ata cruzar o control fronteirizo... e paseino con algúns apuros. Logo ata Zhangmu (2.300 m) e despois de comer seguimos ata Nyalam (3.765 m), onde estaríamos un día máis para aclimatarse e subín ata os 4.306 m.

Martes, 10. Partimos de Nyalam nun jeep co obrigatorio guía tibetano e o chófer. Paramos no Tongla Pass (5.060 m), con boas vistas do Himalaia. Logo pasei ao camión co que cheguei ao Campo Base Chino (5.020 m), onde estaría aquí tres noites para aclimatarse, subindo un día ata os 5.300 m.

Venres, 13. Saímos ás dez da mañá do CB Chino acompañando aos iacs (que portaban a carga) e chegamos ao CB Avanzado (CBA, 5.620 m) preto das tres da tarde. Dende agora chamo CB ao CBA.

Domingo 15. Xornada que dediquei a subir metros para ver a resposta do meu corpo á altitude. Cheguei a un cumio de 6.363 metros.

Martes, 17. Saín cedo do CB, ás 8.15 h, coas primeiras luces, para establecer o Campamento 1 (C1), pero non cheguei. De camiño, entre os seracs, pasei a noite sobre a morena do glaciar cun italiano (5.850 m). Todos os que vamo sen sherpa imos moi cargados.

Mércores, 18. Recollemos todo, saímos da zona de seracs e continuamos subindo polo glaciar. Eu atópome forte e vou diante, ata chegar ao C1 (6.354 m). Preparo unha plataforma e monto a miña tenda.

Xoves, 19. Algúns subimos este día ao C2, eu vou diante ao meu ritmo, cruzando algunas gretas (hai corda fixa nese tramo) e sufrindo forte vento de cara, chego só eu ao C2 (6.875 m). Logo regreso ao C1.

Venres, 20. Tras outra noite de vento, pero esta ademais cunha nevarada considerable, todos baixamos ao CB, xa que se esperaba mal tempo nos vindeiros días.

Luns, 23. Subo ao C1 co meu segundo equipamento (tenda, saco de dormir, esteira, cociña...) que como é más lixeiro que o primeiro, aproveitei para subir bastante comida, gas e outras cousas más. Saín moi cargado... tardei case 10 horas.

Martes, 24. A pesares de ter dormido ben, atopábase canso. Tiña que subir ao C2, eran pouco máis de 500 metros de desnivel, pero moi directos. Tardei 3 horas e 50 minutos. Avanzaba cumplindo o meu plan, o que me reportaba satisfacción. Instalei no C2 a miña 2ª tenda (pequena e dunha soa tea) e descansei ben, a temperatura na tenda baixou ata os -16º C, pero co meu pixama de plumas (mono) non pasei nada de frío.

Foi posible grazas aos patrocinadores e colaboradores

O resumo completo do Diario está na Memoria 2013 do Club.

Máis información:

www.sechugalicia.com
www.facebook.com/sechu.lopez

Mércores, 25. Despois de recoller todo (no C2 non deixei nada), iniciéi a marcha cara o C3, só. Sabía que a primeira metade da ascensión era moi pesada, avanzando por un longo val completamente nevado no que apenas vas gañando altura, logo iníciase unha forte ascensión e o peso da mochila facía que cada paso fora unha dura proba de esforzo, chego rebentado ao C3 (7.452 m), foran 6h20' dende o C2. Deixei o meu material nun depósito entre unhas rochas e fixado a unha estaca de neve. O descenso o fixen moi rápido, chegai ao C2 en 1h15'. En 45 minutos máis estaba no C1. Ao día seguinte descendín sen complicacións ao CB.

Unha vez aclimatados e con campamentos de altura preparados, as distintas expedicións e cos últimos partes meteorolóxicos, chegamos á conclusión de que o día de cumio ideal era o 2 de outubro. 14 europeos, entre eles os 4 españois do equipo de Carlos Soria, e os seus 3 sherpas, preparámonos para ese día chegar ao cumio do Shisha Pangma Principal (8.027 m), cada cal segundo a súa estratexia, a maioría empregarán 4 días para chegar ao máis alto: C1, C2, C3 e cumio. Eu o intentaría en 3 días: C1, C3, cumio, polo que sairía un día máis tarde. Deste xeito todos coincidiríamos o día 1 de outubro no C3, para intentar cumio ao día seguinte.

Luns, 30. Salgo do CB seguindo o meu plan. Ía lixeiro de peso e alcanzo o C1 en 6 horas. Os que saíron o día 29, chegaban ao C2.

Martes, 1 de outubro. Salgo de madrugada, teño que salvar 1.100 metros dende o C1 ata o C3, para os que estimara 8 horas. Vou o primeiro e atópome coa sorpresa de que a pegada ten sido cuberta pola neve. Ao ter que refacer a pegada o esforzo extra suponme un gran desgaste e tardo case 5 horas en chegar ao C2. Tómome un descanso e reinicio a marcha, a neve non está en bo estado pero agora a pegada está ben, precédeme o equipo de Carlos Soria. Sigo subindo, chego ao C3 (7.452 m) sobre as 9 da noite, tras unha xornada de 14 horas e media, estou fundido. Falo co equipo de Carlos Soria quen me ofrece bebida quente, son os únicos no C3. Monto a miña pequena tenda e entro rendido no saco, esperto ás 2 da madrugada, hidrátome ben e ceo! Recibo o parte meteorolóxico de Meteogalicia que me alerta de que o mal tempo adiántase e o día 2 haberá pouca visibilidade e bastante vento.

Mércores, 2. Ao amencer, o equipo de Carlos Soria tamén ten un mal prognóstico da méteo e os seus sherpas, que saíran de avanzada, informan do mal estado da neve. Deciden abortar o intento de cumio, recoller todo e descender. É entón cando lles digo que eu intentarei o cumio Central, deséxanme sorte e preparo as miñas cousas. Cando estou a punto de saír aparece o polaco Andrzej (quen durmira cos seus compatriotas no C2) e pregúntame a que cumio vou e díglolle que ao Central. Dime que a el lle vale. Inicio o ascenso, pronto Andrzej adiántame, atopamos tramos nos que a neve está tan mal que temos que pasar "a gatas" para afundirnos o menos posible e poder avanzar, ademais facía moito vento. Andrzej vaime sacando cada vez máis distancia, o vexo chegar ao cumio, e fai o descenso con esquís. Chega xunto a min, detense e dime que por onde el ten subido está moi perigoso polo risco de avalanchas. Desexámonos sorte e vaise rapidamente sobre os esquís. Decido non seguir a súa pegada de ascenso e diríxome a unha zona rochosa pola que gañar altura de forma máis segura, o terreo é mixto e a neve está mal, paso apuros pero logro saír por arriba, logo sigo cara o cumio... e chego, é un montón de neve inestable na que cravo o piolet como quen mete o dedo na nata, da medo, móvome moi a modo asentando cada paso, estou no **cumio do Shisha Pangma Central (8.012 m)**. É moi tarde, son as 18.45 h, quédanme unhas dúas horas de luz natural. Tomo unhas fotos, marco o cumio no GPS (indica 8.020 m), estou 20 minutos e descendo. Chego ao C3 pasadas as 10 da noite, sen contratempos. Estou só, sei que seguirei así en todo o descenso e que non será doado, o mal tempo está garantido. Chamo a Xulio (meu irmán) para dicirlle que publique que alcancei o Shisha Pangma Central e que dedico o cumio á **"Memoria de Abel Alonso e a súa familia"**.

Xoves, 3. A noite fora tremenda, un vento enfurecido azoutaba a miña feble tenda. Pola mañá non se miraba nada, alá onde botara unha ollada todo era branco, estaba nevando, recollín todo e fun para o C2, pero tiven que facer pegada na neve fresca, con vento en contra, e tardo unhas 7 horas. Outro día que ía ao saco esgotado, pero satisfeito.

Venres, 4. Outro abrindo pegada, pero era un tramo máis curto, en dúas horas e media cheguei ao C1, onde tiña de todo e podía recuperar forzas. As condicións meteorolóxicas eran malas e optei por quedar neste lugar, necesitaba descansar ben porque ao día seguinte tiña que recoller as miñas cousas neste campamento, baixar atento a todos os sinais e sempre alerta, especialmente polo risco de avalanchas e as gretas invisibles.

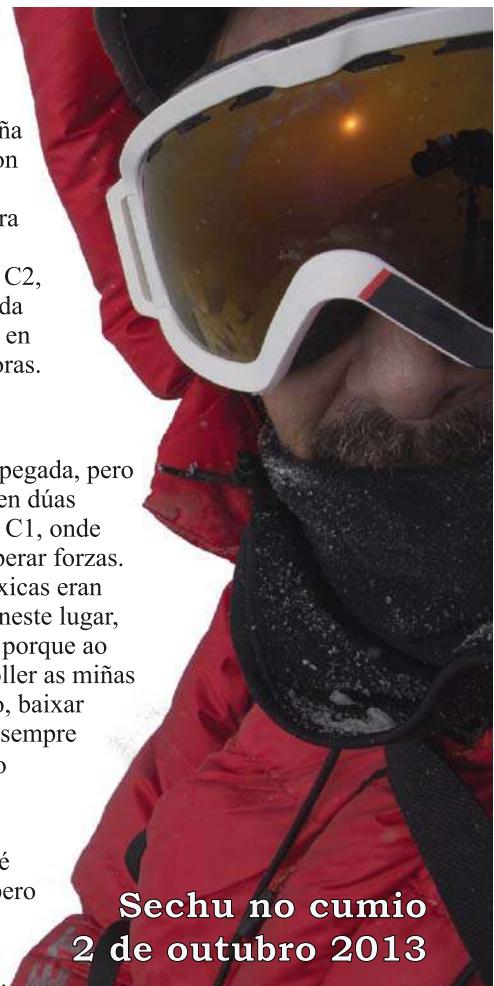
Sábado, 5. Recollo todo, é moito material a cargar, pero nunca deixo nin o máis mínimo resto (excepto o orgánico), o peso é brutal.

Descendo ata a lingua do glaciar (penitentes), é o último obstáculo importante, e superalo tan cargado supúxome 3 horas e cuarto. Despois inda tiña que realizar un penoso descenso pola pedregosa beira do glaciar ata o CB, pero para este tramo final contei co apoio do axudante de cociña do meu campamento que me esperaba para axudarme. Non pedira axuda, pero aceitei gustoso o seu ofrecemento. Cheguei ao CB esa tarde, moi canso, pero moi feliz, á fin e ao cabo conseguira chegar ao cumio -fermoso lugar estea onde estea-, espremese o meu corpo ao límite, sufrido e resistido... e sentido intensamente, vivira outro soño e iso é, en definitiva, o que fai que a vida mereza a pena, loitar polos nosos soños

Domingo, 6. Desmontamos o CB, marchamos da montaña. Vou moi canso, e o meu 7º día consecutivo sen descansar. Por fin, xa noite chegamos ao CB chino. Esperábannos uns vehículos nos que cargamos o material e marchamos rápido, ata Nyalam. Ao día seguinte ata Katmandu, nunha longa viaxe por estrada.

Ata o día 12 que inicio a miña viaxe de regreso, fago algo de turismo, descanso, teño charlas con compañeiros da aventura, revisión de material, limpar e secar. Meu corpo vai recuperando algo de peso e van desaparecendo as marcas do frío e o sol.

Domingo, 13 de outubro. Chego a Vigo. Grato recibimento!

Sechu no cumio 2 de outubro 2013

PORTELA D'HOME

A actividade desenvolveuse os días 17-18 de maio. O autor deste textos fainos partícipes das súas reflexións e o seu particular punto de vista da actividade

Primer día, 10:35

Otra vez la montaña.
Retumban en mí como campanas los recuerdos. Por qué. El amor.
Algunos fracasos. Nadie quiere no ser querido.
El sol va a oprimirme el corazón
Con sus flechas de fuego.
Pero no soy nada si ni tengo recuerdos.
Me forjé célibe, negro y místico. Crudo. Me volví hurano.

11:15

Esta montaña -cualquier montaña- nos empequeñece. Nos recibe.

12:00

A los pies de la cumbre de Fontefría. Viento. Sed.
Me culpo de ser humano, y no brezo o carquecías,
De no ser inmóvil como un peñasco,
O de no ser inalcanzable como el horizonte,
De no ser quebrada cresta de montaña.
Me culpo de tener culpas.
De amar limitadamente.
Del rubor de saberlo. Me culpo.

12:15

Trochas de caballos, de vacas, de gente;
Rodeadas de jaguarzos y gencianas, también de alguna primula.
Y asomadas en los roquedos algunas cabras.
Abajo, el hombre, su sudor, su amor propio, su fe.
El viento lo mece como a una hoja;
El sol lo vigila.
La altitud solo habla de pureza. También el hombre aquí es puro
Además de inusitado y feroz.

13:55

En la cumbre de Fontefría, a 1464 m. Bajo el implacable sol. Con la brisa fresca como aliada.
Nuestra piel guarda recuerdos de amor. Como la roca
Es esculpida por el viento y el agua. Horadada.
Desde aquí todo es cielo y una enorme extensión de suelo fértil y dulce atravesado por ríos.
El sol rebota en las rocas. Se oyen lejos los cencerros de las vacas.
Se oye el zumbido de los insectos. Se oye el propio corazón.
Desde aquí se columbran las nevadas cimas de Manzaneda y Peña Trevinca.

16:48

En las campas los esbeltos gamones . Persiste el viento. Me siento ave.
Me siento vivo como una nervuda hoja verde.

17:00

Entre brañas, por la cortada,

17:15

Entre collados, entre roquedos caprichosos,
Vamos con el alma demasiado prendida al tiempo, a las horas, a los días...
Todo en nosotros recuerda la urbe.

17:30

Enterrados en retama blanca florecida, como novia
Engalanada.

17:50

En el abandonado pueblo de Salgueiros,
Ante cachenas y rubias que nos observan como si estuviesen soñando.
El lugar está dormido. Hubo memoria del lugar.
Hubo vida en el lugar. Llegó el vacío. Hay deshabitantes.

21:30

Llegué al refugio de Alvite
Por la solana del camino escuchando el canto de los pájaros
Y contemplando las juanramonianas mariposas.
Luego conversé con Ernestina, de cana cabeza; su hijo araba.
La montaña es solitaria. Los cerezos son solitarios. Todo aquí tiene eco.
Todo se entrega limpio.

22:50

Ha anochecido.
Aún recuerdo quien alguna vez fui.

¿Pero sirve de algo?

¿De qué sirve contradecirse?

Segundo día, 08:55

Amaneció en el refugio con un sol ya blanco y claro, con el canto profuso de los pájaros,
Con el zumbido cimarrón de las abejas.
Parece la postal de una vida de pastoreo y surcos.

11:35

En "Portela do Homem."
La "Historia" trazada en desplazadas lajas planas
Que antaño fueron transitadas. Pero los temporales han deshecho estos caminos.
Sin embargo, en el viento aquellas vidas de entonces aletean desvaídas como humo.
Como arena.

12:31

Hay que hacer el camino. Despacio
O rápido; pero con pasos propios.
Sentir la sangre fluyendo bajo la piel, sentir los pulsos,
El enérgico corazón con sus disciplinados y ordenados latidos,
Sentir las inspiraciones, las expiraciones. Hay que sentirse.
Que conocerse. Que saberse.
Hay que atravesar fronteras.

15:35

Reflexiones.
Sobre nuestras cabezas, en Serra Amarela, los buitres volando majestuosos,
Como dioses indiferentes.
Mientras las Barrosãs con sus cuernos de lira descenden lentas, sagradamente, la ladera.

18:47

Llegamos a Lindoso, con sus hórreos,
Su castillo, sus fuentes; con sus gentes.
Empecé el camino recordando lo que el amor me impuso. Como si fuese un excursionista
Suizo o alemán.
Ahora, tras haber atravesado redondos montes como panes,
De haber alcanzado cimas, de haber seguido, con o sin norte, rutas y trochas;
Vuelvo:
Ya, en el autobús, otra vez en la deriva asumida de mi vida,
Vuelvo al mundo intrascendente.
Sé que he perdido la tangible tierra y sus leyes naturales. Sé lo que vi.
Ante mí una perdiz correteó asustada; luego con el romo sonido de sus aleteos alzó el vuelo.

carlos pereira 19MY14 compostela

INICIACIÓN Á ESCALADA

Durante varias fins de semana a Sección de Escalada organizou xornadas de iniciación. A continuación podedes ler a experiencia dunha “novata”, que se introduciu por primeira vez neste emocionante mundo de cordas, arneses, pés de gato, pedra, verticalidade....

Texto Sara Núñez

Foto Fernando Fdez Rey

Dende que comecei a traballar no club íanme deixando “caer” que tiña que facer algunha actividade, probar cousiñas... Ía pasando o tempo e nada me parecía adecuado para a miña forma física actual. Ja, ja, ja!!.. Pero isto non podía quedar así, algo tiña que probar!!!. Despois dunha pequemarcha en Ons superada con creces, considerei que xa estaba preparada para algo máis “forte”.

8.30 horas da mañá. Soa o espertador. É domingo. Hoxe non toca madrugar...aaahh!! O curso de iniciación á escalada!!.. Duchiña, almorzo, mochila preparada con algo de comida e, alá imos!, ao Galiñeiro!!!.

Iáse achegando o momento e íame entrando o mediodía. Nunca fixera nada parecido, pero eu dicíame a min mesma..”se non son capaz, polo menos subo ao Galiñeiro a gozar das súas marabillasas vistas”.

Xa estabamos todos no refuxio, divididos entre os que xa escalaran algunha vez, e os que, coma min, nunca fixeramos nada parecido. Fernando, Iago, César, Miguel e Joél, encargáronse de organizarnos. Repartimos pés de gato, cascos e arneses.. eu escoitáballes decir “repartímos aquí abaxo para que subamos todo entre todos e non teñamos que cargar nós sós”. E eu para min pensaba, “pero canto haberá que subir?”.

Pouco me durou a dúbida. Cada un coa súa equipación seguindo ao primeiro.. pedriña por aquí, pedriña por alí.. collemos bo ritmo, sube que te sube.. Eu non podía máis! E só nos estabamos achegando ao sitio onde começariamos a escalar: a Cornus”.

Para mi aquilo xa era a iniciación.. Tiven a sorte de que Nerea esperou por min e, facendo algunha paradiña, e dende logo quedando de últimas conseguimos chegar!!(eu non sei por que tiñan tanta presa ás 10 da mañá!!!

O grupo de novatos quedamos con Iago, Joél, Miguel e César. Montaron 3 vías. Ningún quería comezar!!.. Pouco a pouco empezouse a animar a xente. Eu quedei para o final, primeiro quería observar as reaccións dos demais ao baixar. “Mola”, Trémennme as pernas”. “Non da ningún medo”, “proba, vaite gustar”, “rapelar é o mellor”, dicían algúns. Animeime e entre moitos berros, queixas (demasiadas queixas, quizais, pero foi polos nervios), subín. Arriba animábanme Iago e Joél (tamén me vacilaban un pouquín), e cheguei arriba! E me gustou!. Encantoume!.. Pero había que baixar. Joél dicía: “ti colles esta corda con esta man e coa outra vas soltando corda, bótaste para atrás, separa os pés e baixa camiñando”. E xusto!! Iso foi o que sentín, que ía camiñando, moi segura e moi tranquila!

Probei máis tarde outra vía, un pelín máis complicada (para min moito máis!!) e áinda que a fixen moi despaciño - e desesperando a Miguel que me estaba asegurando. Conseguino. Un pequeno tropezo fixome “voar”, pero xa me serviu de preámbulo para empezar a rapelar.

Chega a hora de xantar.. e unha vez que sentas... liberas os teus pés dos xustiños pés de gato (que é como deben quedar), e comes relaxadamente. Dáserte conta de que o madrugón, tanto nervio e tanta adrenalina deixáronte baldada, máis do que imaxinabas.. Decateime de que por moito que me estivese gustado, chegábame por hoxe, demasiado “pal body”, nun só día.

Cheguei a casa coa satisfacción de ter logrado algo que cría que nunca conseguiría e con ese cansazo satisfactorio, iso si, as maniotas duráronme 4 días máis.....

Quedo cunha grande experiencia que estou segura que repetirei! A próxima vez con menos queixas. Prométoo

3ª LIGA SOCIAL DE ESCALADA

Texto: Iago Rodríguez

Neste ano 2014 celebrouse a 3ª Liga Social de Escalada de Montañeiros Celtas. Tivo lugar no búmer do club durante cinco xoves consecutivos, empezando o 13 de febreiro e rematando o 13 de marzo. O día 13 de febreiro tivo lugar a presentación da Liga, a explicación do seu funcionamento, as normas polas que se rexía e a primeira proba.

O enfoque que, dende a vogalía, se lle quixo dar a esta actividade foi o de impulsar a escalada, o uso das instalacións do club, crear un ambiente social e, por suposto, pasar un bo rato entre os participantes, espectadores e organizadores.

Houbo un total de 19 participantes. De idades comprendidas entre os 16 e os 50 anos. A participación estaba aberta a socios e non socios, para os socios a inscrición era de 3€ e para os non socios 5€. Os non socios tiñan que estar federados.

1ª PROBA: XOGO DAS PRENDAS

A primeira proba foi unha toma de contacto para os participantes, tanto para os expertos coma para os novatos. Consistiu nun xogo no que tiñas que quitar prendas de roupa e complementos a medida que ías escalando, nun máximo de dous minutos. Cada prenda que quitaras sumaba 5 puntos, podendo acadar un máximo de 20 puntos.

2ª PROBA: PERCORRIDO COA CULLER

Nesta proba había que levar o máximo número de bolas, nun tempo de cinco minutos, dun extremo ó outro do panel. O problema era que non podías tocar a bola coas mans, tiñas que levala nunha culler que só podías suxeitar coa boca.

3ª PROBA: POR PARELLAS

Esta terceira proba realizouse por parellas, que se fixeron ó azar. A proba consistía en guiar ó compaño, que tiña os ollos vendados, polo panel para que recollera o maior número de cordinos posible.

Había un total de cinco cordinos repartidos por todo o panel. Cada cordino tiña un valor de dous puntos, podendo acadar cada participante un máximo de dez puntos. Despois de ir un de cada parella cos ollos vendados, cambiáronse os roles, os que dirixían agora ían cos ollos vendados e os que foron cos ollos vendados dirixían.

4ª PROBA: CREACIÓN DE PASOS

Nesta proba fixérонse tres grupos de tres participantes cada un. Cada participante tiña que crear un paso de cinco movementos. Primeiro o facían os seus compañeiro de grupo e en último lugar o creador do paso. O paso tíñano que encadear á primeira para poder puntuar, se só encadeaba o paso o seu creador puntuaría dobre, se o paso encadeábanos todos cada un levaría cinco puntos.

PROBA: FINAL

A esta proba final só puideron acceder os competidores que, matematicamente, tiñan opcións de gañar. Foron nove: Sergio Rueda, Antón García, Adrián Vilar, Jorge Vázquez, Vanessa Lagares, Álvaro Roura, Carlos González, Miguel Caramés e Gonzalo Santomé.

A final estaba formada por tres pasos. Os competidores foron illados e eran chamados de un en un para realizar cada paso. Antes de ser illados se lles deixaba un minuto para que todos puidesen ver o paso (pero sen tocar as presas). Tiñan cinco minutos para conseguir facer o paso. Unha vez rematados os cinco minutos pasaba o seguinte competidor e así sucesivamente, ningún competidor podía ver como realizaba o paso o compaño que ía diante del.

Proba por parellas, un cos ollos vendados

Algúns dos participantes cos seus diplomas de aproveitamento

XORNADAS DE ESQUÍ DE TRAVESÍA

A actividade, organizada polo noso Club para a FGM e que se desenvolveu pola comarca de Babia (León) durante a fin de semana do 8-9 de marzo, transcorreu en condicións de neve absolutamente favorables

PEÑA SOLARCO (2.042 m) -PEÑA VALLERA (1.842 m)

Partida e chegada: Torrestío 1.271 m

Distancia percorrida: 12 km

Máxima altura: Peña Solarco, 2.041 m

Desnivel acumulado: 911 metros

Duración: Unhas 6 horas con numerosas paradas a ritmo tranquilo

Dificultade: Os últimos metros antes do cumio de Peña Solarco poden exisir o emprego de piolet e crampóns. Para o descenso pola pala NE é necesario bo nivel de esquí.

Tras variar o noso plan inicial de facer unha ruta na zona do pico Colines, por mor da falta de neve optouse por buscar mellores condicións na zona de Torrestío. Finalmente se decidiu por Peña Solarco, para o que remontamos o Val de Valverde cara a unha cabana gandeira aos pés do Pico Vallera. Un pouco máis arriba desta, tras unha zona estreita, acadamos o val do Cualmarce e ascendemos ata o collado do Solarco. Quedan uns cen metros de desnivel ao cumio, que fixemos con coitelos nos esquís ou crampóns.

A baixada efectuámola seguindo a arista cimeira cara ao

SE ata acadar una pronunciada pala (30 a 35 graos) que nos levou á zona estreita por onde pasaramos había un rato. Completamos a xornada coa ascensión ao cercano cumio do Vallera

PEÑA LOS AÑOS (2.157 m)

Partida e chegada: Torre de Babia 1.285 m

Distancia percorrida: 13,5 km.

Máxima altura: Peña los Años 2.157 m.

Desnivel acumulado: 926 m.

Duración: 5 horas e 45 minutos (somos un grupo numeroso e non homoxéneo en canto ao nivel técnico. Ademais, na primeira parte do percorrido a neve é descontinua o que obriga a numerosas transicións).

Dificultade: A pala final é longa e inclinada (30º a 35º). Totalmente desaconsellable con neve dura.

Na segunda xornada fomos á Peña Los Anos, pola ruta da Laguna dos Verdes, sen dúbida unha das zonas más espectaculares da Cordilleira Cantábrica.

Partimos do apartada aldea de Torre de Babia segundo os carteis que levan ata a Lagoa, case totalmente xeada nestas datas. Ao Chegar a súa beira vemos xa Peña Los Años e a súa longa e pronunciada pala (300 metros de desnivel cunha inclinación sostida cerca aos 35 graos). Superada esta, queda tan so un pequeno tramo de arista ata o cumio.

A baixada efectuámola polo mesmo traxecto, gozando duns intensos momentos de esquí na pala que tanto nos custara ascender minutos antes.

En resumo, a flexibilidade e boa disposición do grupo, o acerto en algunas das decisións tomadas, as excelentes condicións meteorolóxicas e a calidad da neve, fixeron que unha actividade que empezou cos peores augurios se convertera nunha completísima fin de semana de esquí de travesía.

SAÍDA INFANTIL XUVENIL DE ESPELEOLOXÍA

(15-16 marzo 2014)

Texto: Carolina Rodríguez
Foto : Rosa Soliño

Parece que os raios de sol e as gañas de covas fixeron que os más novos se animasen a participar nesta actividade. Deza e nove rapaces de idades variadas e outro montón de maiores gozamos dunha fin de semana soleada e calorosa no Parque Natural de Enciña da Lastra (Ourense).

Divididos en varios grupos visitamos o Complexo Zorra-Despiste e Pala Silverto entre o sábado e o domingo e tamén se iniciaron nas técnicas de vertical nas paredes do túnel de Cobas, onde algún/ha tanto gusto lle colleu que non quería baixar da corda.

Unha nova experiencia para varios dos rapaces, que sentiron o compañeirismo do resto.

ESPELEOCANTABRIA

(28-29 marzo 2014)

Esta actividade serviu para aproximar ao mundo da espeleoloxía aos más novos e menos experimentados nunha zona diferente, fóra de Galicia, e que mellor lugar que Cantabria, un lugar de referencia dentro da espeleoloxía

Texto: Alexandra Castro
Foto : Carolina Rodríguez

7.30h no Club, ¿no Club?, ¡non!, ¡era en Concheiro! Empezamos ben... Nos esperaba unha longa xornada de viaxe para achegarnos ao epicentro da espeleoloxía do norte do país. Non entraramos nunca en contacto coas covas desta rexión. Adestramos co club nas covas que a xeografía galega nos permitiu alcanzar, deleitándonos entre tanto coas aventuras que os experimentados espeleólogos do club nos contaban en cada saída: grandes covas de Cantabria con pozos de máis de 100 metros de profundidade, salas inabarcables coa frontal do tamaño de campos de fútbol, infinitos rápeles voados que non sabes a onde te conducen... Todas estas historias encheron as nosas cabezas de curiosidade por descubrir aquilo que parecía un paraíso oculto.

Tiñamos visto algunha foto da entrada de **Cueva Mur**, ¡parece pequena!, pensamos entonces. Fomos ben inxenuos, pois un arco descomunal baixo o cal cabería sen dificultade a fachada dunha catedral, presidía a entrada da nosa primeira cova. Vías de escalada de grado complexo flanqueaban as marxes do arco de entrada, amosándonos que se algo había en Cantabria eran chapas e cordas. Hora de comprobar ao milímetro todo o material e a súa disposición, e, ¡listos para entrar!

Primeira vista á esquerda: caída perigosa; segunda vista á esquerda: caída más perigosa; terceira vista cara arriba: ¿ónde está o teito? Sen dúbida, estas covas, non son as de Galicia.

Impactounos a cantidade de pasamáns, os pequenos saíntes que servían de apoio aos nosos pés para salvar barrigas rochosas que desembocan en grandes precipicios, a inmensidaxe dun espazo que dende fóra parece macizo. Ao principio, bocas secas e sentidos aguzados. Conforme avanzamos, crece a confianza e comezamos a gozar do paseo. A cova é verdadeiramente grande e, como ela, as súas formacións. Grandes columnas cos teito e chan nun abrazo permanente; estalagmitas que nos superan en altura vannos sinalando o camiño.

E coma sempre, o tempo pasa sen darnos conta. Atravesamos unha gateira de espanto, estreita e aplastada, que se abría como unha ventá nunha sala xigantesca, cuxo teito e chan non eran accesibles á nosa vista. Levamos algúns sustos debido aos esvaróns e agradecemos estar ben ancorados aos pasamáns. Como bo queixo gruyere, a cova amosounos outra galería ben pintoresca, chea de excéntricas e columnas globosas. Pasos estreitos na inmensidáde puxeron fin a unha tarde de toma de contacto. Covas de Cantabria, xa nos coñecemos.

Chegado o seguinte día, á nosa segunda cova, pudemos contemplar o Macizo do Mortillano, que alberga o sistema cárstico máis extenso de España formado por 130 km de galerías subterráneas, con máis de 20 entradas e 9 ríos no seu interior, se mal non lembramos. O noso obxectivo estaba xusto en fronte, **Coventosa**, unha gran cova con 30 km de percorrido, da cal percorremos apenas unha quinta parte. Non obstante, non nos deixou impertérritos.

Tras un par de rampas, chegamos á Sala de los Fantasmas, sen lugar a dúbidas o lugar cavernoso máis impresionante que xamais visitaramos. Unha mestura de formas e cores, xunto coa magnitude en número e dimensións das formacións, facía deste lugar algo máxico, indescribible e inabarcable. Despois de volver sobre os nosos pasos e tomar outro camiño chegamos ao que antigamente tiña sido un curso polo que discorrería un caudaloso río. Hoxe é un tremendo canón duns 10 metros de ancho e unha altura de 80 metros. Se xa sería impactante velo en superficie, aquí abaxo e protexido por teitos de calcárea érao infinitamente máis. Alí comemos, nunha das múltiples curvas que o río escondido forxara miles de anos atrás.

Deixamos o canón despoxado de auga para toparnos con ela en forma dunha fervenza de pouco caudal pero incontables metros de altura. Os frontais só acadaban as gotas más altas, pero non o fluxo do cal se separaban. Foi entónces cando atopamos un río subterráneo, que uns poucos aventurámonos a pasar, por iso de mollarnos un pouco os pés. Coas botas anegadas de auga e a retina de esculturas calcáreas, retornamos sobre os nosos pasos para concluír a nosa experiencia espeleóloga en Ramales de la Victoria.

A mañá do último día dedicámola a unha **ferrata** próxima á **vila**, a chamada **El Cáliz**. Curta e sinxela, pero cunhas vistas de luxo e unha ponte tibetana simpática, puxo punto e final a unha fin de semana máis que completa. Natureza e compañeirismo, con xente máis que cualificada a nivel técnico e máis que xenial a nivel persoal.

Se alguéun consegue que goce destas actividades, sodes vos, ¡vamos, equipo!

SEMANA SANTA ESPÉLEO (12-20 abril 2014)

Texto e foto: Carolina Rodríguez

Aproveitando a colaboración que levamos tendo co GE Polifemo (Oviedo) nunha zona de exploración en Picos de Europa, organizamos esta actividade dirixida xa para xente autónoma na progresión vertical e con certa experiencia, pois isto xa son outras cousas.

Un pequeno grupo (Dani, Alba, Antón e Carol) adiantouse o sábado día 12 cara Oviedo, dende onde saíriamos cara a zona de Campelengu Vieju, onde tiñamos a cabana que nos serviría de aloxamento os vindeiros días. Fixeron falta dous porteos de máis de dúas horas dende o coche, coas mochilas demasiado cargadas, para subir todo o material necesario e a comida para os vindeiros días. O xoves 17 de abril chegarían o resto de espeleólogos (Rosi, Iago, Miguel, Jose e Abel).

Os obxectivos eran continuar coa **exploración e topografía na Torca del Humo, Torca del Árbol, Torca del Tereñal e a CA46**, ademais da prospección pola zona.

Novas experiencias e moitas risas fixeron que estes días pasasen rápido, pero ben aproveitados.

Na **Torca del Humo**, cun par de vivacs incluídos, topografáronse 182m, co cal a sima acada xa os 2,3 km de desenvolvemento e os -247m de profundidade.

Na **Torca del Árbol** desobstruíuse un paso estreito e cheo tamén de bloques que deron paso a un par de novos pozos, acadando os 135m de lonxitude e os -72m de profundidade.

Na **Torca del Tereñal** continuouse coa exploración do meandro principal onde saíron algunas galerías máis, topografándose e acadando os 313m de desenvolvemento e os -61m de profundidade.

A zona segue aí e volveremos....

VINDEIRAS ACTIVIDADES

14-15 de xuño. XLVII Campamento Galego de Espeleoloxía. FGE-GES-CAM Club Alpino Ourense Manzaneda.

5 de xullo. Xornadas de achegamento á espeleoloxía.

6 de xullo. Xornadas de achegamento ao descenso de canóns.

25-27 de xullo. XV Campamento Galego Extraterritorial. FGE-Espeleo Club Aradelas. Manterémosvos informados a través da web e o email.

Edita Club Montañeiros Celtas
Dirección e deseño maquetación: Marisa Núñez
Maquetación: Marisa Núñez, Sechu López

Colaboran neste número: Rosa Ana Diaz, Lourdes Castiñeira, Raquel Pais, Juan Benachés, Penélope Aranda, Augusto Vilas, Conchi Barciela, Maxi Rivas, Carlos Pereira, Sechu López, Iago Rodríguez, Ricardo López-Guerra, Carol Rodríguez, Rosi Soliño, Alexandra Castro

Club Montañeiros Celtas non comparte necesariamente as opiniões dos colaboradores.
Imprime Garpe Infografía. Depósito Legal VG-40-1998.
Impreso en papel reciclado

VINDEIRAS ACTIVIDADES

	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
XULLO	3-6	<i>Multiactividade en Montaña para nenos</i>	FGM- EGAM
	5	Xornada de achegamento á espeleoloxía	Espéleo
	5-6	Manzaneda Bike park- San Mamede	Bici
	6	Nosos Montes Chozos da Serra do Suído	Sendeiro/Montaña
	6	Xornada achegamento descenso de canóns	Espéleo
	13	Budiño	Escalada
	13	Ruta de sendeirismo Picoña- Castelo de Cans	Infantil
	14	Curso Mergullo. Iniciación.Mergullador 1 estrela	Mergullo
	17	Curso Mergullo. Mergullador 2 estrelas	Mergullo
	19-20	Campamento de Verán	Social
	26-27	A determinar	Escalada
	26-27	<i>XX Descenso de Canóns</i>	FGM-Xistra
	25-26-27	XV Campamento Extraterritorial de Espeleoloxía	FGE-ECA
AGOSTO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	1-9	Val de Arán, Pireneos	Montaña/sendeiro
	2	Xornada bautismo de mergullo	Mergullo
	30-31	Cabo Ortegal-Betanzos	Bici
SETEMBRO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	6-7	Campamento de mergullo	Mergullo
	7	<i>XXV Marcha Veteranos</i>	FGM- Ribeira Sacra
	7	Paraños. Río Xabriña . Pequemarcha	Cultura e M.Ambiente
	7	A determinar	Escalada
	13-14	<i>XVIII Campamento Infantil Xuvenil de Espeleoloxía</i>	FGE-CETRA
	13-14	<i>XLI Marcha Nacional Veteranos</i>	FGM- Xistra
	20-21	Camiño Santiago-Fisterra	Bici
	20-21	<i>Campamento e marcha Infantil-Xuvenil</i>	FGM-Celtas.
	21	Foxo do Lobo- Carballeira Cotobade	Sendeiro/Montaña
	28	<i>XXV Marcha Montañeiros Veteranos</i>	FGM-Ribeira Sacra

CLUB MONTAÑEIROS CELTAS

- ♦ Avenida Camelias, 78 Oficina K – 36211 Vigo.
- ♦ Teléfono: 986 438 505
- ♦ Fax: 986 122 220
- ♦ Internet: www.celtas.net
- ♦ Correo electrónico: info@celtas.net

Precisamos colaboradores nas diferentes seccións do club, especialmente na SECCIÓN INFANTIL. Descubre o gratificante que é organizar actividades ao tempo que compartes experiencias e gozas do medio natural.

O traballo de todos é o futuro do noso club. Toda man é boa!!.

COLABORA CO TEU CLUB!!!

PUBLI-CORREO